

КАТАСТРОФАТА СЪС СТРЕЛИЧКАТА

*Имаше ли Даниел достатъчно
смелост да каже истината?*

От Кимбърли Олдройд
(По истинска история)

Тази история се случила в САЩ.

Даниел вдигна капака от старата кутия с играчки на дядо си и надзърна вътре. Братовчедите му дойдоха при него да разгледат. Децата обичаха да играят заедно в къщата на дядо си!

В кутията имаше много стари играчки, с които майката и лелята на Даниел си бяха играли като деца.

„Какво е това?“ Братовчедът на Даниел, Ноа, посочи шест лъскави, старомодни стрелички. Имаха остри върхове и цветни пера – някои червени, други жълти.

Даниел взе една стреличка. „Мама ми разказа за тези неща – каза той. – Поставете мишена на поляната отвън. След това се редувате да хвърляте стреличките във въздуха, като се стремите да уцелите мишената.“

„Супер!“ – каза Ноа. Той се затича към двора, за да организира играта.

Скоро Даниел и братовчедите му започнаха да хвърлят металните стрелички във въздуха из целия двор на дядо им. На Даниел му харесваше, когато стреличките летяха нависоко и се забиваха в тревата.

„Сигурна съм, че мога да хвърля моите по-високо от твоите“ – каза братовчедката на Даниел, Лили.

Децата се смееха и хвърляха стреличките все по-високо.

Тогава на Даниел му хрумна идея. „Обзалагам се, че мога да хвърля моята през цялата алея и да уцеля мишената!“ – каза той. Изтича към другата страна на алеята и хвърли силно стреличка.

Стреличката излетя високо във въздуха, но не се заби в тревата. Вместо това, тя падна върху чисто новата кола на леля Робилин с едно звучно ТУП.

„О, не!“ – извика Ноа.

Даниел взе стреличката. Имаше огромна вдлъбнатина върху колата на мястото, където беше паднала.

Децата се погледнаха ужасено един друг. След това, без да кажат нищо, те оставиха стреличките на тревата и изтичаха да се приберат вкъщи.

По-късно същия следобед, всички отидоха при колите си, за да се прибират по домовете си. Лелята на Даниел забеляза дупката в колата си. „Какво е станало?“ – попита тя.

Даниел почувства тежест в стомаха си. Но не каза нищо. Той само се качи в колата и махна за довиждане на братовчедите си.

По пътя към вкъщи, Даниел седеше мълчаливо на задната седалка. Опита се да чете книгата си. Но не можеше да се съсредоточи. Почувства се разстроен от случилото се. Той знаеше, че правилният начин да постъпи е да бъде честен. Но да каже истината би било ужасно! Родителите му щяха да бъдат много ядосани. Както и леля му.

След това Даниел се замисли за любимия си герой от Писанията. Даниел от Стария завет е хвърлен в рова с лъвовете, защото избира да

постъпи правилно. Той е смел. Може би Даниел също може да бъде смел.

„Мамо, знаеш ли? – каза Даниел. – Хвърлих метална стреличка и тя се заби в колата на леля Робилин, като направи вдлъбнатина в нея. Това стана по моя вина.“

Мама го погледна в огледалото за обратно виждане. Тя не се ядоса толкова много, колкото си мислеше Даниел. „Благодаря, че ми каза истината“ – отговори тя.

Даниел си пое дълбоко въздух. „Мога ли да се обадя на леля Робилин, когато се приберем у дома? – попита той. – Искам да ѝ се извиня. И ще работя усърдно, за да спечеля пари и да платя за ремонта на колата ѝ.“

Мама се усмихна. „Това е чудесна идея.“

Тежестта в корема на Даниел изчезна и той почувства мир. Беше достатъчно смел, за да каже истината. Благодарение на Исус Христос, той можеше да се покае и да поправи нещата. ●

**Как се е почувствал Даниел,
когато казал истината и се
покаял?**